

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

P-342/2024-86

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKE ŠUME d.o.o. Zagreb, Kneza Branimira 1, OIB: 69693144506, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Kos, odvjetnik u Odvjetničkom društvu KOS & PARTNERI j. t. d. Zagreb, Nodilova 1, protiv tuženika VRBOVSKO EKO ENERGIJA d.o.o. u stečaju, Vrbovsko, Tvornička 31, OIB: 30557421377, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Nada Barišić iz Rijeke, M. Jengića 33, radi utvrđenja osnovanosti tražbine i raskida ugovora, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 22. studenoga 2024. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zastupnice po zakonu tuženika, 27. studenoga 2024. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se postojanje tražbine tužitelja HRVATSKE ŠUME d.o.o. Zagreb, Kneza Branimira 1, OIB: 69693144506 kao tražbine drugog višeg isplatnog reda prema tuženiku VRBOVSKO EKO ENERGIJA d.o.o. u stečaju, Vrbovsko, Tvornička 31, OIB: 30557421377, u iznosu od 541.612,16 eura (petsto četrdeset jedna tisuća šesto dvanaest eura i šesnaest centi) u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Rijeci, poslovni broj St-598/2021.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:
„Utvrđuje se postojanje tražbine tužitelja HRVATSKE ŠUME d.o.o. Zagreb, Kneza Branimira 1, OIB: 69693144506 kao tražbine drugog višeg isplatnog reda prema tuženiku VRBOVSKO EKO ENERGIJA d.o.o. u stečaju, Vrbovsko, Tvornička 31, OIB: 30557421377, u iznosu od 136.717,51 eura u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Rijeci, poslovni broj St-598/2021.“

III. Nalaže se tuženiku VRBOVSKO EKO ENERGIJA d.o.o. u stečaju, Vrbovsko, Tvornička 31, OIB: 30557421377, naknaditi tužitelju HRVATSKE ŠUME d.o.o. Zagreb, Kneza Branimira 1, OIB: 69693144506, trošak parničnog postupka u iznosu od 120.898,56 eura (sto dvadeset tisuća osamsto devedeset i osam eura i pedeset i šest centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 27. studenoga 2024. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 106.296,45 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 8. svibnja 2019. podnio prijedlog za ovrhu kojim je zatražio isplatu i prisilno ostvarenje tražbine u iznosu od 3.402.308,29 kn (451.563,91 euro) s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedinačno određene iznose, od dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate te je rješenjem o ovrsi javnog bilježnika Željke Tuškan Bregovac iz Delnica, poslovni broj Ovr-37/2019 od 17. svibnja 2019. određena predložena ovrha, odmjereni su troškovi ovršnog postupka u iznosu od 6.287,50 kn (834,49 eura) i predvidivi troškovi u iznosu od 57,50 kn (7,63 eura).

2. Tuženik je prigovorom osporio rješenje o ovrsi u cijelosti osporavajući analitičke kartice na temelju kojih je rješenje o ovrsi doneseno, kao i obračuna kamata te ističući kako je tužitelj obračunao kamatu na kamatu. Naveo je da su stranke 14. prosinca 2015. zaključile Ugovor o prodaji drvne sječke ili ogrjevnog drva, broj DIR: 03-15-6586/10. Ukazao je na to da roba tuženiku nije bila isporučena ravnomjerno tijekom 2018. godine, tj. u odgovarajućim vremenskim intervalima, već je isporučeno 50% ugovorene količine robe u prvih 10 mjeseci, a potom je preostalih 50% isporučeno zadnjih 60 dana u 2018. godini što je kod tuženika dovelo do poremećaja u proizvodnom procesu jer nije imao dovoljno sirovine za neometani kontinuirani rad. Dakle, prema tuženikovim navodima, tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze u 2018. godini ni u pogledu količine niti u pogledu dinamike isporučene robe što je kod tuženika prouzročilo probleme. Također je naveo da roba koja je isporučena nije bila adekvatne kvalitete jer je isporučena s previše vlage čime je tužitelj povrijedio ugovornu obvezu, a što proizlazi i iz izvješće Šumarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 11. prosinca 2018. Tuženik se pozvao na odredbu čl. 2. st. 5. Ugovora sklopljenog među strankama smatrajući kako je pitanje visine utuženog duga sporno jer je prema toj odredbi, u slučaju višeg udjela vlage u robi, tužitelj u obvezi uvećati isporuku u slijedećem polugodištu, a u slučaju nemogućnosti takve isporuke tužitelj ima obvezu smanjenja ugovorene cijene za isporučenu robu. Iz daljnjeg postupanja tužitelja vidljivo je kako on nije imao namjeru izvršiti isporuku u slijedećem polugodištu pa je trebalo provesti smanjenje ugovorne cijene za isporučenu robu. U prigovoru protiv rješenja o ovrsi tuženik je predložio provesti vještačenje po Šumarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, na okolnosti vlage u robi koju mu je tužitelj isporučivao na temelju Ugovora o prodaji te na okolnost umanjenja vrijednosti tako isporučene robe koja ima veći udio mokrine od ugovorenih 35%. Predložio je da sud stavi izvan snage rješenje o ovrsi i postupak nastavi kao povodom prigovora protiv platnog naloga. Podneskom od 13. lipnja 2019. predložio je da sud prihvati kao pravovremen njegov prigovor (s time da je podredno podnio prijedlog za povrat u prijašnje stanje, odnosno prijedlog za ukidanje klauzule pravomoćnosti i ovršnosti), pojašnjavajući kako je prigovor uputio javnom bilježniku 6. lipnja 2019., a ne 13. lipnja 2019. kako to proizlazi iz sadržaja prijamnog pečata na prigovoru (kada je prigovor zaprimljen kod javnog bilježnika).

3. Nakon što je sud utvrdio da se radi o pravovremenom prigovoru, što proizlazi iz omoćnice pismena na stranici 88 spisa i potvrde o slanju preporučene pošiljke na stranici 89 spisa, iz kojih je vidljivo da je prigovor protiv rješenja o ovrsi poslan preporučenom pošiljkom putem pošte 6. lipnja 2019. pa je podnesen u roku od 8 dana od zaprimanja rješenja o ovrsi (koje je tuženik zaprimio 29. lipnja 2019. – stranica 25 spisa), sud je donio rješenje od 15. listopada 2019. kojim je pobijano

rješenje o ovrsi stavljeno izvan snage te je postupak nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga.

4. U daljnjem tijeku postupka, tužitelj je (podneskom od 10. veljače 2020.) osporio navode iz tuženikovog prigovora. Naveo je kako tuženik nije uredno ispunjavao svoje ugovorne obveze koje se odnose na plaćanje novčanih potraživanja po njihovom dospeljeću, tako da je njegov dug s osnove predmetnog Ugovora na dan podnošenja ovršnog prijedloga iznosio 3.402.308,29 kn, od čega 3.380.391,88 kn s osnove glavnice, a 21.916,41 kn s osnove zakonskih zateznih kamata. Naveo je i kako je tuženik povrijedio i obvezu dostave, tj. obnove bankarske garancije jer je dostavljena bankarska garancija istekla 5. prosinca 2018., a nova nije dostavljena što također predstavlja opravdani razlog za raskid Ugovora. U odnosu na navode tuženika kojima je isticao da je dostavljena roba imala udio mokrine veći od postotka propisanog Ugovorom, tužitelj je ukazao na odredbu članka 2. Ugovora kojom je propisano na koji se način utvrđuje mokrina u drvnoj sječki i/ili ogrjevnom drvu. Naime, svaka ugovorna strana ima pravo zahtijevati prilikom isporuke robe utvrđenje mokrine sondiranjem, no u predmetnom slučaju to nije učinjeno. Osporio je Izvješće Šumarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 11. prosinca 2018. jer tuženik nije dokazao da je uzorak koji je Fakultetu dan na analizu bio upravo uzorak koji je tuženiku dostavljen od strane tužitelja temeljem Ugovora o prodaji drvne sječke ili ogrjevnog drva, broj DIR: 03-15-6586/10, a čak i da je riječ o uzorku dobivenom od strane tužitelja, iz dostavljenog Izvješća nije moguće utvrditi je li predmetna roba bila pravilno uskladištena (u zatvorenom i suhom prostoru), odnosno jesu li na dobiveni rezultat utjecali vanjski čimbenici (vremenske neprilike, poplave, vlaga i sl.) na koje tužitelj nije imao utjecaja. U svakom slučaju, prema shvaćanju tužitelja, nemoguće je u ovom trenutku tvrditi i dokazivati da određeni uzorak robe prilikom isporuke u 2018. godini nije imao ugovorena svojstva u pogledu mokrine, niti je to (sada) moguće dokazati vještačenjem. Upravo zato je odredbom čl. 2. Ugovora propisana procedura za utvrđivanje mokrine sondiranjem, na način da se ovo ispitivanje vrši prilikom isporuke robe, uz prisustvo predstavnika obiju ugovornih strana jer je jedino na taj način moguće utvrditi da je predmet ispitivanja upravo roba isporučena tuženiku od strane tužitelja te da kvaliteta iste nije modificirana uslijed vanjskih čimbenika na koje tužitelj nije mogao utjecati. U odnosu na navode tuženika o neurednoj dostavi robe tijekom 2018. godine, tužitelj je naveo da je tuženiku tijekom 2018. godine obustavljena isporuka upravo radi postojanja nepodmirenog dugovanja, a koja okolnost je ujedno odredbom članka 10. Ugovora predviđena kao razlog za neisporuku robe. Predložio je da sud prihvati tužbeni zahtjev.

5. Podneskom od 27. travnja 2020. tuženik je podnio protutužbu kojom je zatražio da se utvrdi da nije raskinut Ugovor o prodaji drvne sječke ili ogrjevnog drva, od 14. prosinca 2015. te je tužitelj podneskom od 22. svibnja 2020. u cijelosti osporio protutužbeni zahtjev ističući kako je dopisom od 26. ožujka 2019. prijevremeno raskinuo predmetni Ugovor i to isključivo zbog kršenja ugovornih obveza od strane tuženika i to obveze urednosti plaćanja i obveze dostave bankarske garancije za cijelo vrijeme važenja Ugovora, s obzirom na to da je dostavljena bankarska garancija istekla 5. prosinca 2018.

6. Tuženik je u daljnjem tijeku postupka isticao kako je tužitelj uskratio isporuku u prvom polugodištu 2019. i na dalje, što je postupanje protivno ugovornim obvezama, a u svakom slučaju nije provedeno smanjenje ugovorne cijene za isporučenu robu s

obzirom na viši udio vlage u robi od dopuštenog. Isticao je kako je, u slučaju višeg udjela vlage u robi, tužitelj u obvezi uvećati isporuku u slijedećem polugodištu, a u slučaju objektivnih nemogućnosti takve isporuke, tužitelj ima obvezu smanjenja ugovorne cijene za isporučenu robu. Ukazivao je na to da je tužitelj onemogućio ispitivanje mokrine u robi na način koji je predviđen Ugovorom, a što proizlazi iz pisane prepiske među strankama iz koje je vidljivo da je tuženik tražio od tužitelja dolazak ovlaštenog predstavnika tužitelja radi prisustvovanja mjerenju udjela mokrine na što se tužitelj oglašivao, kao što se oglašivao i na poruke tuženika kojima je tuženik tražio uputu i način usklađivanja stvarnih isporučenih količina robe vlage 45 – 50 % i ugovorenih količina na bazi 35% te načina rješavanja nastale razlike. Dakle, tužitelj je znao da je isporučivao robu veće vlažnosti te nije poštovao dinamiku isporuke robe. Dalje tijekom postupka (na ročištu od 15. rujna 2020.) je isticao da iznos duga nije bio dospio na naplatu, kao i da je tuženik do 28. veljače 2019. po zadužnicama platio tužitelju 4.500.000,00 kn te još 500.000,00 kn po osnovi kamata.

7. Tužitelj je (podneskom od 30. rujna 2020.) osporavao tuženikove navode vezane uz dospijeće i plaćanje jer je tuženik kasnio s plaćanjem više od 75 dana, a naplata putem zadužnica se ne odnosi na naplatu duga iz ovog postupka. Ustrajao je kod navoda prema kojima tuženik nije iskoristio ni zakonom propisanu niti ugovorenu mogućnost ispitivanja vlage u drvoju sječki, niti je proveo osiguranje dokaza. Osporavao je da bi tuženik obavijestio tužitelja o mjerenju vlage u svrhu da tužiteljev predstavnik bude prisutan takvom mjerenju (kojem mjerenju tužitelj nesporno nije prisustvovao). Dalje je isticao (podneskom od 28. lipnja 2021.) da je tužitelj do kraja 2018. u cijelosti ispunio svoju obvezu vezanu uz isporuku robe za tu godinu, tj. tuženik je zaprimio ugovorene količine robe. Nije osporavao činjenicu prema kojoj tijekom 2018. godine nije bilo moguće održati pretpostavljeni kvartalni raspored isporuke, a za što su postojali objektivni razlozi elementarne nepogode koji su utjecali na isporuku. Tužitelj je tuženiku fakturirao stvarne količine isporučene robe, sukladno ugovorenim godišnjim količinama. Ustrajao je kod tvrdnje prema kojoj je raskid nastupio kao posljedica tuženikove povrede obveze plaćanja nedospjelog duga i nedostavljanja bankarske garancije.

8. Rješenjem ovog suda poslovni broj Povrv-268/2019-31 od 2. veljače 2022. utvrđen je prekid ovog postupka sukladno odredbi čl. 212. t. 5. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 148/11, 25/13, 89/14, 70/19; dalje: ZPP) jer je nad tuženikom rješenjem od 10. prosinca 2021. otvoren stečajni postupak.

9. Podneskom od 19. srpnja 2022. tužitelj je predložio nastavak ovog parničnog postupka s obzirom na to da je njegova tražbina prijavljena u stečajnom postupku nad tuženikom u visini od 5.110.874,91 kn osporena te je tužitelj rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2161/2022 od 31. svibnja 2022. upućen predložiti nastavak ove parnice u roku od 8 dana od primitka odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i to radi utvrđivanja osporene tražbine u visini od 678.329,67 eura/5.110.874,91 kn. Pojasnio je da se tražbina koju je prijavio u stečajnom postupku nad tuženikom i koja mu je osporena odnosi se na glavnice, kamate obračunate do dana otvaranja stečajnog postupka te troškove nastale u ovom parničnom postupku.

10. Rješenjem ovog suda poslovni broj Povrv-268/19-37 od 8. rujna 2022. postupak je nastavljen te je dalje vođen pod poslovnim brojem P-610/2022.

11. Presudom ovog suda poslovni broj P-610/22-67 od 20. studenoga 2023. odbijeni su tužbeni i protutužbeni zahtjev. Naime, sud je u provedenom postupku utvrdio kako je tužitelj kršio ugovorne odredbe koje su propisivale utvrđivanje stupnja mokrine u isporučenoj robi jer se nije odazivao pozivima tuženika na obavljanje zajedničkog mjerenja vlažnosti, niti je, posljedično tome, omogućio vršenje poravnania isporučene količine robe sukladno čl. 2. t. 5. Ugovora. Na taj način je tužitelj tuženika stavio u neravnopravan položaj jer je doveo tuženika u položaj nemogućnosti stavljanja formalnog prigovora na kakvoću isporučene robe, a s obzirom na to da je takav (formalan) prigovor mogao biti podnesen jedino na temelju rezultata mjerenja stupnja vlage kojem mjerenju su prisustvovalе obje ugovorne strane (čl. 2. t. 3. u vezi sa čl. 5. t. 1. Ugovora). S obzirom na to da udio mokrine u isporučenoj drvnj sječki utječe na smanjenje cijene isporučene robe, a tužitelj je svojim ponašanjem spriječio tuženika u dokazivanju smanjenja cijene, ovaj sud je zaključio kako tužitelj nije dokazao u odnosu na koju količinu robe ima pravo na isplatu cijene jer nije izvršeno poravnanje u smislu odredbe čl. 2. t. 5. a i b Ugovora. Zato je tužbeni zahtjev odbijen. Protutužbeni zahtjev je odbijen presudom od 20. studenoga 2023. zato jer tuženik nesporno nije dostavio tužitelju novu bankarsku garanciju čime je ostvaren razloga za raskid ugovora koji raskid je tužitelj osnovano izjavio tuženiku. Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-546/2024-2 od 21. svibnja 2024. potvrđena je presuda ovog suda od 20. studenoga 2023. u dijelu kojim je odbijen protutužbeni zahtjev, dok je presuda rješenjem ukinuta u dijelu koji se odnosi na tužbeni zahtjev i u odluci o trošku. Prema obrazloženju odluke Visokog trgovačkog suda činjenično stanje je ostalo nepotpuno utvrđeno jer sud u prvostupanjskom postupku nije utvrdio je li tuženik postupio sukladno Ugovoru i Prilogu B Ugovora, odnosno je li pristupio ispitivanju vlage u sječki sukladno navedenom Prilogu B, je li dostavio tužitelju ispitivanje Šumarskog fakulteta te je li postupio sukladno zakonom propisanim mogućnostima prigovora materijalnim nedostacima kupljenog drveta i u kojem roku. Visoki trgovački sud je također zauzeo stav prema kojem je na tuženiku teret dokazivanja koja roba i u kojoj količini nije bila u skladu s ugovorenim odredbama.

12. U ponovljenom postupku stranka su ustrajale kod svojih navoda-.

13. Sud je proveo dokaze čitanjem dokumentacije u spisu. U postupku su saslušani svjedoci Ivana Pečnik Kasner, Miljenko Čopić, Goranko Pašić, Marin Svetić, Ivana Mezak i Mario Klobučar te zastupnik po zakonu tužitelja Krunoslav Jakupčić i zastupnik po zakonu tuženika Darko Prodan. U postupku je provedeno i vještačenje po vještaku financijske struke VJEŠTAK TKALEC d.o.o.

14. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

15. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke bile u ugovornom odnosu na temelju Ugovora o prodaji drvne sječke ili ogrjevnog drva od 14. prosinca 2015. i to na vrijeme od 14 godina. Prema tom Ugovoru tužitelj prodaje, a tuženik kupuje drvenu sječku ili ogrjevno drvo za potrebe proizvodnje električne i/ili toplinske energije u

ukupnoj količini od 630.000 tona u godišnjim količinama kako je to specificirano čl. 1. Ugovora (stranica 33 do 39 spisa). Nesporno je, a proizlazi i iz isprava u spisu da je dopisom od 26. ožujka 2019. (stranica 44 spisa), tužitelj obavijestio tuženika o tome da je tuženik povrijedio ugovornu obvezu urednosti plaćanja jer dospjelo nepodmireno potraživanje na dan 26. ožujka 2019. iznosi 3.479.790,80 kn, dok je ukupan dug na taj dan iznosio 3.509.126,85 kn te obvezu dostave bankarske garancije na cijelo vrijeme važenja Ugovora, a s obzirom na to da je (postojeća) bankarska garancija istekla 5. prosinca 2018. Navedenim dopisom tužitelj je obavijestio tuženika da će se Ugovor sklopljen među strankama od 14. prosinca 2015. smatrati raskinutim ako u roku od 15 dana od primitka tog dopisa ne podmiri svoju obvezu, odnosno ako ne plati dospjelo dugovanje i ne dostavi novu bankarsku garanciju radi osiguranja plaćanja, naplativu na prvi poziv i bez prigovora, u trajanju od najmanje jedne godine, koja glasi na iznos od 2.531.250,00 kn te da umjesto dostave bankarske garancije može dostaviti dokaz o uplati beskamatnog pologa u visini od 2.531.250,00 kn na račun tužitelja (kako proizlazi iz predmetnog dopisa). Tuženik je (nesporno) predmetni dopis primio i usprotivio se raskidu Ugovora iz razloga koje je isticao u ovom postupku (prije svega iz razloga jer roba nije bila adekvatne kvalitete zbog većeg stupnja vlage od ugovorenog te posljedično tome iznos dospelog dugovanja nije pravilno obračunat). Nesporno je, a proizlazi i iz provedenih dokaza (prije svega iz iskaza zastupnika po zakonu stranaka Darka Prodana i Krunoslava Jakupčića te svjedokinje Ivane Mezak) da tuženik nije dostavio novu bankarsku garanciju nakon isteka stare garancije (5. prosinca 2018.). S obzirom na to da je presudom ovog suda od 20. studenoga 2023. odbijen protutužbeni zahtjev kojim je tuženik tražio da se utvrdi kako Ugovor od 14. prosinca 2015. nije raskinut, činjenica raskida tog Ugovora među strankama više nije sporna. Tuženik tijekom postupka nije osporavao činjenicu prema kojoj mu je tužitelj isporučio robu za koju potražuje cijenu u ovom postupku.

16. Sporno je, je li udio mokrine u isporučenoj robi bio veći od dopuštenog (ugovorenog) te postoji li, posljedično tome tužiteljeva tražbina prema tuženiku u ukupnoj visini od 678.329,67 eura/5.110.874,91 kn koja obuhvaća cijenu isporučene robe, zakonske zatezne kamate i troškove ovog parničnog postupka nastale do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom.

17. Osnovne tuženikove prigovorne tvrdnje isticane u ovom postupku temeljile su se na isticanju činjenice prema kojoj je bilo potrebno provesti smanjenje ugovorene cijene za isporučenu robu, a s obzirom na viši udio vlage u robi od dopuštenog. Zato je, prema tuženikovom mišljenju tužitelj bio dužan uvećati isporuku robe u narednom polugodištu, a u slučaju nemogućnosti takve isporuke, tužitelj je imao obvezu smanjenja cijene. Tužitelj nije ni uvećao isporuku robe, niti je smanjio cijenu robe koja je isporučena s većim udjelom vlage od dopuštenog pa zato tuženik smatra da nije obavezan platiti cijenu za isporučenu robu koju tužitelj od njega potražuje.

18. Odredbom čl. 2. t. 2. Ugovora kojim su stranke uredile svoj poslovni odnos propisano je da je ugovoreni udio mokrine u drvnj sječki 35% što predstavlja polazište za utvrđivanje cijena i količina. Istom odredbom je propisano da svaka ugovorna strana može prilikom isporuke drvnj sječke zahtijevati utvrđivanje mokrine sondiranjem pri čemu se dobiveni rezultati primjenjuju, kako na svu drvnj sječku koja je upućena kupcu istovremeno s drvnjom sječkom iz koje je uzet uzorak za analizu tako i na sve daljnje isporuke robe do slijedećeg zahtjeva za utvrđivanjem mokrine.

Referentna mjerenja provest će se prilikom isporuke robe te je mjerenje valjano ako istom prisustvuje predstavnik prodavatelja iz nadležne podružnice prodavatelja i predstavnik kupca te ako je o tome sastavljen zapisnik (čl. 2. t. 3. Ugovora). Prema odredbi čl. 2. t. 5. a Ugovora, stranke su suglasne da se po isteku svakog polugodišta izvrši poravnanje vezano uz isporučene količine drvene sječke te utvrđeni udio mokrine u isporučenoj drvenoj sječki na način da se prodavatelj obvezuje kupcu uvećati isporuku u slijedećem polugodištu tako da udio suhe tvari bude poravnat, a u slučaju nemogućnosti takve isporuke prodavatelj se obvezuje na smanjenje cijene isporučene drvene sječke, a ako je kupac izvršio plaćanje, na povrat preplaćenog iznosa. Nadalje, prema odredbi čl. 5. Ugovora, o eventualnoj reklamaciji kupac je dužan pisano obavijestiti nadležnu podružnicu prodavatelja u roku od 5 radnih dana od dana preuzimanja popratnice. Ako u vezi preuzete robe kupac postavi zahtjev za referentnim ispitivanjima iz čl. 2. Ugovora, rok za podnošenje prigovora s osnove kakvoće takve robe počinje teći od trenutka primitka takvih rezultata ispitivanja. Način ispitivanja mokrine u sječki reguliran je Prilogom B Ugovora kojim je predviđeno kako se vrši uzorkovanje, na koji način se mjeri vlaga, kako se izračunava srednja vrijednost mokrine, rok za podnošenje prigovora od strane kupca, rok za očitovanje na prigovor od strane prodavatelja, postupak izuzimanja novih uzoraka od strane prodavatelja u prisutnosti kupca te postupanje u slučaju neslaganja stranaka s rezultatima mjerenja – ispitivanje od strane ovlaštenog laboratorija i troškovi ispitivanja.

19. Iz citiranih odredbi proizlazi da je u slučaju višeg udjela vlage u robi, tužitelj u obvezi uvećati isporuku u slijedećem polugodištu, a u slučaju objektivnih nemogućnosti takve isporuke, tužitelj ima obvezu smanjenja ugovorne cijene za isporučenu robu. Pravo na povećanu isporuku ili smanjenje cijene ostvaruje se po isteku svakog polugodišta, tzv. poravnanjem koje je vezano uz isporučene količine drvene sječke te utvrđeni udio mokrine u isporučenoj drvenoj sječki. Poravnanje može biti izvršeno i u korist tužitelja ako je udio mokrine u drvenoj sječki niži od ugovorenog (čl. 2. t. 5. b).

20. U ponovljenom postupku, sud je utvrdio da je tuženik tužitelju podnio prigovor na udio vlažnosti u isporučenoj robi i u tom kontekstu tražio od tužitelja postupanje sukladno Ugovoru (čl. 2. st. 5. Ugovora). Naime, iz dopisa upućenog tužitelju putem elektronske pošte od 6. prosinca 2018. od strane tuženikovog zastupnika po zakonu (stranica 136 spisa), proizlazi da je tuženik tražio od tužitelja upute u vezi načina usklađivanja stvarnih isporučenih količina robe vlage od 45 – 50% i ugovorenih količina na bazi ugovorene vlage od 35 % te način rješavanja razlike u praksi, a s obzirom na to da predmetna razlika nije riješena, unatoč uzastopnom ponavljanju upita na istu temu (kako je navedeno u predmetnom e-mailu). Tuženik je tražio od tužitelja dolazak ovlaštenog predstavnika tužitelja radi prisustvovanja mjerenju udjela mokrine na isporučenoj robi, a da je tome tako proizlazi i iz iskaza svjedoka i zastupnika po zakonu stranaka. Tako je svjedok Miljenko Ćopić naveo kako su (kod tuženika) odmah prilikom isporuke robe mjerili vlagu pri čemu je vlažnost robe bila preko 35 % te su pozivali tužitelja da pristupi tim mjerenjima (pri čemu je sam svjedok putem elektronske pošte pozivao tužitelja da netko od njegovih predstavnika tome pristupi), međutim, ovlašteni predstavnik tužitelja se nije odazivao takvim pozivima. Na isti način iskazivao je i svjedok Goranko Pašić koji je bio voditelj postrojenja kod tuženika i detaljno je pojasnio metodu mjerenja koju je upotrebljavao tuženik prilikom zaprimanja robe, ističući kako je ta vlažnost uvijek bila utvrđena preko 35%.

Zastupnik po zakonu tuženika Darko Prodan je također isticao u svom stranačkom iskazu kako je tuženik od tužitelja tražio postupanje po čl. 2. Ugovora, odnosno zajedničko utvrđivanje mokrine u isporučenoj robi, a potom i poravnanje kako je to ugovoreno, ali tužitelj se na njihove poruke i telefonske upite o tom pitanju oglašivao. Ovdje se posebno napominje da su i tužitelji zaposlenici iskazivali na isti način u vezi zahtjeva tuženika da se mjerenja vlažnosti provedu uz prisutnost tužiteljevog predstavnika. Tako je svjedokinja Ivana Pečnik Kastner isticala kako je tuženik tražio da tužitelj pošalje svog predstavnika odmah po isporuci drva radi mjerenja udjela mokrine, a nedolazak tužiteljevog predstavnika opravdala je činjenicom prema kojoj tuženik nije dostavio potvrdu o mjerenju udjela mokrine, odnosno dokaz o udjelu vlage u isporučenoj robi. Da je tuženik od tužitelja tražio da pošalje svog predstavnika radi mjerenja udjela mokrine u isporučenoj robi proizlazi i iz poruke Miljenka Čopića (koji je radio nabavu kod tuženika) poslana putem elektronske pošte ovdje tužitelju (poruka od 29. siječnja 2018. – stranica 132 spisa i poruka od 15. veljače 2018. – stranica 133 spisa).

21. Tužiteljeva opravdanja prema kojima nije poslao svog predstavnika na provođenje zajedničkog mjerenja stupnja vlažnosti isporučene robe, a koja opravdanja se svode na to da tuženik nije dostavio „formalni“ prigovor kako je to propisano čl. 2. i 5. Ugovora, sud je ocijenio kontradiktornim, nelogičnim i posljedično neutemeljenima. Naime, tuženik nije ni mogao dostaviti valjani dokaz o stupnju vlage u robi bez da je to ispitivanje bilo provedeno u prisustvu obje strane, a tužitelj se oglašivao na tuženikove pozive na zajedničko mjerenje (čl. 2. t. 3. Ugovora). Posljedično, tuženik nije mogao dostaviti ni „formalan“ prigovor u smislu čl. 5. Ugovora u roku od 5 dana od primitka rezultata ispitivanja kojem su bile prisutne obje strane što je Ugovorom izričito propisano kao uvjet valjanosti ispitivanja. Prema shvaćanju ovog suda, logično je da su stranke ugovorile prisutnost predstavnika obiju strana prilikom mjerenja kvalitete isporučene robe, a zbog predmeta njihovog ugovornog odnosa (drvena sječka i ogrjevno drvo) i kako bi se spriječili eventualni budući prigovori (na uzete uzorke, eventualni pogrešan način njihovog skladištenja i sl.). Isto tako, napominje se i da su Prilogom B Ugovora stranke jasno propisale način mjerenja vlage u isporučenoj robi, ali tim odredbama nisu izuzele iz primjene ugovorenu odredbu prema kojoj je mjerenje valjano jedino ako su mjerenju prisutne obje ugovorne strane (čl. 2. t. 3. Ugovora). Ovdje se dodaje da su se ugovorne strane usuglasile da će po isteku svakog polugodišta izvršiti poravnanje vezano uz isporučene količine drvene sječke te utvrđeni udio mokrine u isporučenoj drvnoj sječki na način da se, u slučaju da se utvrdi da je udio mokrine u isporučenoj robi bio veći od ugovorenog uveća isporuka u slijedećem polugodištu tako da udio suhe drvene tvari bude poravnat, a u slučaju objektivne nemogućnosti takve isporuke, prodavatelj se obvezuje na smanjenje cijene isporučene drvene sječke, odnosno ako je kupac već izvršio plaćanje, na povrat preplaćenog iznosa (čl. 2. t. 5. a Ugovora). Navedeno se na odgovarajući način primjenjuje i na isporuku ogrjevnog drva (čl. 2. t. 6. Ugovora).

22. S obzirom na citirane jasne odredbe Ugovora, ovaj sud zaključuje da se tužitelj ne može osnovano pozivati na to da tuženik (nikada) nije formalno prigovarao mokrini u isporučenoj robi pa da zato tužitelj nije slao svog službenog predstavnika na mjerenje mokrine sukladno pozivima tuženika. Takvi navodi tužitelja su proturječni ugovornim odredbama kojima su stranke na jasan način regulirale svoja prava i obveze i iz kojih proizlazi da tuženik nije ni mogao provesti mjerenje udjela mokrine na valjan način bez prisustva predstavnika tužitelja, a posljedično tome nije mogao ni

podnijeti „formalni“ prigovor u roku koji teče od trenutka primitka rezultata koji su dobiveni u referentnim mjerenjima kojima su prisustvovala obje strane (čl. 5. t. 1. Ugovora). Tužitelj je ovakvim ponašanjem, tj. ignoriranjem poziva tuženika na prisustvovanje zajedničkom mjerenju udjela vlage u isporučenoj robi, u suštini tuženika doveo u položaj nemogućnosti podnošenja „formalnog“ prigovora na kakvoću robe jer je takav prigovor mogao (sukladno Ugovoru) biti podnesen jedino na temelju rezultata mjerenja stupnja vlage kojem su prisustvovala obje strane (čl. 2. t. 3. u vezi sa čl. 5. t. 1. Ugovora). Na taj način, osim što je onemogućio tuženika u podnošenju „formalnog“ prigovora, tužitelj je tuženika doveo u otežan položaj u pogledu dokazivanja svojih tvrdnji koje se tiču povećanog stupnja mokrine u isporučenoj robi i posljedično smanjenju cijene. Pri tom se napominje da je tuženik mailom od 6. prosinca 2018. (stranica 136 spisa) tužitelja obavijestio o povećanom stupnju vlažnosti robe (45 – 50 %) pa tužitelj neosnovano ističe da mu tuženik nije dostavio prigovor u tom smislu.

23. Slijedom navedenog, zaključak je ovog suda da je tužitelj kršio ugovorne odredbe koje su propisivale utvrđivanje stupnja mokrine u isporučenoj robi jer se nije odazivao pozivima tuženika na obavljanje zajedničkog mjerenja vlažnosti te je posljedično tome onemogućio vršenje poravnanja isporučene količine robe sukladno čl. 2. t. 5. Ugovora ili smanjenje cijene. Okolnost prema kojoj tužitelj nije izvršavao navedene obveze iz Ugovora ne može se tumačiti na štetu tuženika, niti mogu biti na štetu tuženika posljedice nepoduzimanja određenih radnji koje nije mogao valjano poduzeti bez suradnje s tužiteljem. U tom smislu, zaključak je ovog suda da tužitelj nije postupao sukladno svojim ugovornim obvezama te je ignoriranjem tuženikovih zahtjeva (za prisustvovanje zajedničkom mjerenju) postupao i suprotno načelu savjesnosti i poštenja čime je tuženika doveo u poziciju nemogućnosti dokazivanja prigovornih tvrdnji. Tuženik je u konačnici angažirao Šumarski fakultet radi analize vlage drvene sječke (stranica 46 do 54), a koju je analizu tužitelj tijekom ovog postupka osporavao, osporavajući uzorak koji je izuzet za analizu i ističući kako ne može znati radi li se o uzorku koji je tuženiku ispušten od strane tužitelja te je li roba bila pravilno uskladištena ili su na nju utjecali vanjski čimbenici na koje tužitelj nije imao utjecaja (podnesak od 10. veljače 2020.). Ovdje se dodaje da je upravo radi otklanjanja osporavanja rezultata mjerenja ugovorena prisutnost obje ugovorne strane prilikom mjerenja, koju je prisutnost tužitelj onemogućio. Pri tom se napominje da iz rezultata dokaznog postupka ne proizlazi da je prethodno navedeni nalaz Šumarskog fakulteta prije početka ovog procesa dostavljen tužitelju, međutim, prema shvaćanju ovog suda navedeno nije bilo ni potrebno radi ostvarenja tuženikovih prava na sniženje cijene jer navedeno ne predstavlja uvjet za podnošenje zahtjeva za sniženje cijene te rok za izjavljivanje prigovora na kvalitetu isporučene robe nije ni mogao početi teći s obzirom na to da se tužitelj nije odazivao zajedničkim mjerenjima (koja su predviđena kao jedina valjana metoda utvrđivanja mokrine u isporučenoj robi). Prema tome, cijeneći postupanje tužitelja u poslovnom odnosu s tuženikom, ovaj sud je utvrdio da je tužitelj tuženika onemogućio u dokazivanju njegove prigovorne tvrdnje o stupnju mokrine isporučene robe, da takvo onemogućavanje ne može ići na štetu tuženika te da zato tuženik ima pravo na sniženje cijene isporučene robe, sukladno čl. 2. st. 5. a Ugovora. U odnosu na tuženikovo pravo na sniženje cijene, sud je prvenstveno primjenjivao ugovorne odredbe, uvažavajući načelo slobode uređivanja obveznih odnosa (čl. 2. Ugovora) i činjenicu prema kojoj su stranke svoja prava i obveze i u slučaju nedostataka kupljene robe regulirale Ugovorom.

24. S druge strane, valja reći da ni tuženikovo postupanje nije bilo u skladu s ugovornim obvezama jer ih ni tuženik nije ispunjavao. Naime, nesporno je da je tužitelj tuženiku isporučio cjelokupnu robu za koju potražuje cijenu, a da mu tuženik za tu robu nije ništa platio. Naime, tuženik je isto tako mogao, u skladu s načelom savjesnosti i poštenja (čl. 4. Zakona o obveznim odnosima – „Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) i u skladu s dužnošću ispunjenja obveze (čl. 9. ZOO-a), platiti tužitelju barem dio cijene isporučene robe (za koju smatra da mu je dužan platiti s obzirom na povećani udio vlage). Međutim, tuženik nije platio ništa, nije tražio obustavu isporuke robe i primao je robu od tužitelja kontinuirano, tijekom cijelog razdoblja trajanja Ugovora pa tako i tijekom 2018. godine, na koju se (pretežno) odnosi tužiteljeva tražbina. Zato je tuženik dužan tužitelju platiti određenu cijenu za isporučenu robu (čl. 376. st. 1. ZOO), ali u konkretnom slučaju, prema shvaćanju ovog suda, sniženu cijenu.

25. Radi utvrđivanja visine tražbine tužitelja prema tuženiku po osnovi glavnice i zakonskih zateznih kamata na neplaćenu glavnicu, sud je proveo vještačenje po vještaku ekonomske struke Mariu Tkalec iz društva VJEŠTAK TKALEC d.o.o. Zagreb. Prema nalazu i mišljenju vještaka te njegovoj dopuni od 21. kolovoza 2023., nepodmirena tražbine tužitelja prema tuženiku na ime glavnice iznosi 3.380.391,88 kn odnosno 448.655,11 eura te 759.490,52 kn odnosno 100.801,72 eura na ime zatezne kamate, što iznosi ukupno 549.456,83 eura (stranica 1310 spisa). Stranke nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka te na njegov izračun neplaćene glavnice i kamata koje je vještak dao na temelju relevantne dokumentacije (analitičkih kartica). Vještak je kamatu obračunao po plaćenim računima (od dospijeca računa do dana plaćanja) i ta kamata iznosi 768,69 eura te je obračunao kamatu na neplaćene račune do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom (10. prosinca 2021.), a s obzirom na to da te kamate spadaju u tražbinu višeg isplatnog reda sukladno odredbi čl. 139. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15, 104/17, 36/22, 27/24; dalje: SZ). Sud je nalaz vještaka ocijenio stručnim i objektivnim te nije imao razloga posumnjati u ispravnost danog obračuna. Prema tome, a uvažavajući nalaz i mišljenje vještaka, sud je utvrdio da je od strane tuženika prema tužitelju na dan otvaranja stečajnog postupka ostalo nepodmireno 448.655,11 eura na ime glavnice i 100.801,72 eura na ime zakonske zatezne kamate, odnosno ukupno 549.456,83 eura.

26. U odnosu na cijenu koju potražuje za isporučenu robu i kamate na isplaćeni i neisplaćeni iznos glavnice, shvaćanje je ovog suda da tuženik ima pravo na sniženje cijene s obzirom na prethodno obrazložene okolnosti zbog kojih on nije mogao na valjan način dokazati svoje prigovorne tvrdnje (jer se tužitelj oglašivao na njegove pozive) i posljedično, sukladno Ugovoru sklopljenom među strankama na pouzdan i valjan način utvrditi udio mokrine u isporučenoj robi. S obzirom na to da je tuženik doveden u položaj nemogućnosti dokazivanja svojih prigovornih tvrdnji koje su bile usmjerene na utvrđivanje stvarne cijene isporučene robe zbog prekomjernog udjela vlage, sud je prilikom utvrđivanja visine tražbine tužitelja prema tuženiku primijenio odredbu čl. 223. st. 1. ZPP-a. Primjenjujući pravilo slobodne ocjene u odnosu na visinu novčane svote koju tuženik duguje tužitelju (čl. 223. st. 1. ZPP-a), a s obzirom na to da se visina tog iznosa više nije mogla utvrditi zbog dovođenja tuženika u nepovoljan položaj u odnosu na dokazivanje njegovih prigovornih tvrdnji, ovaj sud je razumnim i pravičnim utvrdio kako ukupnu neplaćenu cijenu isporučene robe koju je

utvrdio vještak valja umanjiti za 10%. Ovaj postotak umanjenja sud je, primjenjujući pravila iz čl. 223. st. 1. ZPP-a, utvrdio s obzirom na rezultate mjerenja vlage utvrđene od strane Šumarskog fakulteta (42,4 % - stranica 50 spisa), podatke o izmjerenoj količini vlage od strane tuženika koji je isticao da se radi o isporučenim količinama robe čija je vlažnost 45 do 50 % i koji je mjerenja vršio prilikom isporuke robe kako su to iskazivali svjedoci Miljenko Čopić i Goranko Pašić. Uzimajući u obzir navedene parametre (42,4%, 45% do 50%), sud je kao srednju vrijednost vlažnosti isporučene robe utvrdio 45% pa kako je ugovoreni udio mokrine 35%, umanjio je po vještaku utvrđenu cijenu koja nije plaćena za razliku između ugovorenog udjela mokrine (35%) i onog utvrđenog kao srednju vrijednost (45%), odnosno za 10% što predstavlja iznos od 54.945,68 eura pa je po osnovi neplaćene glavnice i pripadajućih kamata za isporučenu robu tuženik ostao tužitelju dužan iznos od 494.511,15 eura (549.456,83 eura – 54.945,68 eura). Ovdje se dodaje da se u ovom postupku (više) nije moglo odgovarajućim dokazima (vještačenjem) na razini izvjesnosti utvrditi koliki je bio stupanj vlage isporučene robe jer su sporne isporuke vršene tijekom 2018. godine pa se mjerenje stupnja vlažnosti robe isporučene tuženiku, zbog proteka vremena, a po prirodi i logici stvari, sada ukazuje nemogućim. Zato sud nije proveo vještačenje po vještaku šumarske struke kako je to predlagao tuženik, ali je cijenu robe i njeno umanjenje utvrdio po slobodnoj ocjeni, iz gore navedenih razloga i po prethodno obrazloženom obračunu (čl. 223. ZPP-a).

27. Tužitelj je u stečajnom postupku nad tuženikom, osim navedene tražbine prijavio i tražbinu na ime troškova parničnog postupka do dana otvaranja stečajnog postupka u odnosu na koje je troškove tužitelj stečajni vjerovnik (dok je u odnosu na troškove parničnog postupka nastale nakon otvaranja stečajnog postupka vjerovnik stečajne mase). Po toj osnovi tužitelj je prijavio tražbinu u visini od 966.987,50 kn/128.341,30 eura (stranica 429 spisa) te je i navedena tražbina predmet ovog spora (i predstavlja dio glavnice po konačnom tužbenom zahtjevu). Cijeneći taj dio tužiteljeve tražbine, ovaj sud je utvrdio da bi po toj osnovi tužitelj imao pravo na nagradu za rad punomoćnika - odvjetnika za poduzete parnične radnje i to za sastav podneska od 10. veljače 2020. u iznosu od 34.030,00 kn (4.536,56 eura) sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika koja je bila na snazi u vrijeme otvaranja stečajnog postupka („Narodne novine“ broj "Narodne novine" broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15; dalje: Tarifa/12), a s obzirom na to da tužitelj kao stečajni vjerovnik može namirivati samo onu tražbinu koju je prijavio u stečajnom postupku, iznos od 4.536,56 eura za pristup ročištu od 18. veljače 2020., iznos od 35.023,00 kn/4.648,35 eura za sastav podneska – odgovora na protutužbu od 22. svibnja 2020. (pri čemu je sud od tog podneska pa nadalje uzeo u obzir i vrijednost predmeta spora po protutužbi u visini od 100.000,00 kn /13.272,28 eura, sukladno odredbi čl. 495. a. ZPP-a pa je ukupna vrijednost predmeta spora od tada do otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom iznosila 3.502.308,29 kn/464.836,19 eura), iznos od 4.648,35 eura za sastav podneska od 27. kolovoza 2020. (Tbr. 8. t. 1. Tarife/12), iznos od 4.648,35 eura za pristup ročištu od 15. rujna 2020. (Tbr. 9. t. 1. Tarife/12), iznos od 4.648,35 eura za sastav podneska od 30. rujna 2020. (Tbr. 8. t. 1. Tarife/12), iznos od 50,00 eura za sastav podneska od 17. studenoga 2020. (Tbr. 8. t. 3. Tarife/12) te iznos od po 4.648,35 eura za pristup ročištima od 30. lipnja 2021. i 28. listopada 2021. (Tbr. 9. t. 1. Tarife/12). Trošak sastava podneska od 28. svibnja 2021. (kojeg tužitelj potražuje u visini od 100.000,00 kn/13.272,28 eura) sud je ocijenio neosnovanim jer navedeni podnesak nije bio potreban za vođenje ovog parničnog postupka s obzirom na to da je u njemu tužitelj ponovio navode koje je

isticao u prethodnim podnescima. Dakle, po osnovi prijavljene tražbine na ime troškova ovog parničnog postupka, tužitelj bi imao pravo na naknadu u visini od 37.013,22 eura što s pripadajućim PDV-om u visini od 9.253,30 eura i troškovima ovršnog postupka u visini od 834,49 eura (6.287,50 kn) iznosi 47.101,01 eura. Tužiteljev zahtjev po toj osnovi ocijenjen je neosnovanim za iznos koji prelazi 47.101,01 eura jer je za sastav podnesaka (osim podnesaka od 10. veljače i 18. veljače 2020.) tužitelj tražio naknadu u visini od 100.000,00 kn, međutim, prema prethodno navedenom obrazloženju pripada mu pravo na naknadu u visini od 4.648,35 eura po radnji, odnosno 4.536,56 eura prije podnošenja protutužbe.

28. Prema tome, uzimajući u obzir sve naprijed navedeno, sud je utvrdio osnovanom tražbinu tužitelja kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda u visini od 541.612,16 eura (494.511,15 eura + 47.101,01 eura), dok je tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj traži utvrđenje osnovanom tražbine u visini od 136.717,51 eura odbijen kao neosnovan (točka II. izreke). Zato je primjenom odredbe čl. 376. st. 1. u vezi sa čl. 400., 401. st. 3. i čl. 401. st. 1. t. 3. ZOO-a te čl. 219., 221. a i 223. ZPP-a odlučeno kao u točkama I. i II. izreke presude.

29. O troškovima parničnog postupka odlučeno je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a. Ovdje se dodaje da ukupan tužbeni zahtjev glasi na iznos od 678.329,67 eura, od čega je osnovanom utvrđena tražbina u visini od 541.612,16 eura iz čega proizlazi da je tužitelj uspio s tužbenim zahtjevom u omjeru od 80%. U povodu protutužbe, tužitelj je uspio sa 100% jer je protutužbeni zahtjev u cijelosti (pravomoćno) odbijen. Prema tome, uspjeh tužitelja u sporu iznosi 90% $(100+80 / 2)$, odnosno tuženikov uspjeh u sporu može se ocijeniti razmjerno neznatnim u odnosu na predmet ovog postupka u ukupnosti pa je tužitelju odmjeran cjelokupan trošak postupka (čl. 154. st. 4. ZPP-a). S obzirom na vrijednost predmeta spora u visini od 691.601,95 eura (678.329,67 eura po tužbi, nakon otvaranja stečaja + 13.272,28 eura po protutužbi), tužitelj ima pravo na naknadu troškova postupka (nakon otvaranja stečajnog postupka) u iznosu od po 14.780,00 eura za sastav podnesaka od 31. ožujka 2023. (kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka), 15. rujna 2023. (kojim se očitovao na dopunski nalaz i mišljenje vještaka), a sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23), za pristup ročištima od 17. studenoga 2022., 25. rujna 2023. (Tbr. 9. t. 1. Tarife), iznos od 10.000,00 eura za pristup ročištu od 14. listopada 2024. (Tbr. 9. t. 1. Tarife u vezi sa čl. 2. st. 1. ZPP-a), iznos od po 100,00 eura za sastav podnesaka od 11. studenoga 2022., 5. prosinca 2022., 27. ožujka 2022. (Tbr. 8. t. 3. Tarife), iznos od po 200,00 eura za sastav podnesaka od 1. veljače 2022. i 19. srpnja 2022. (Tbr. 8. t. 3. Tarife), iznos od 10.100,00 eura za sastav žalbe protiv presude (Tbr. 10. t. 1. Tarife u vezi sa čl. 2. st. 1. ZPP-a), iznos od 14.780,00 eura za sastav odgovora na žalbu (Tbr. 10. t. 6. Tarife), pripadajući PDV u visini od 23.675,00 eura (Tbr. 42. Tarife), iznos od 1.196,34 eura na ime troškova vještačenja te trošak pristojbe na presudu od 20. studenoga 2023. i na ovu presudu u iznosu od po 663,61 eura sukladno Tar. br. 2. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 37/2023), odnosno ukupno 120.898,56 eura. Zato je odlučeno kao u točki III. izreke presude. Odluku o zakonskim zateznim kamatama na trošak parničnog postupka sud je donio primjenom odredbe čl. 151. st. 3. u vezi sa čl. 29. st. 2. ZOO-a.

30. S obzirom na to da je tužitelj zatražio naknadu troškova parničnog postupka nakon otvaranja stečaja nad tuženikom u ukupnom iznosu od 227.195,01 eura, a

osnovanim je ocijenjen zahtjev u visini od 120.898,56 eura, za zatraženu razliku tužiteljev zahtjev je odbijen. Naime, za radnje za koje je tužitelj zatražio naknadu troškova u visini od 19.908,42 eura, priznato mu je pravo na naknadu u visini od 14.780,00 eura kako je to obrazloženo u točki 29. ove presude (sukladno vrijednosti predmeta spora). Tužitelju isto tako nisu priznati troškovi na ime sastava podneska od 31. ožujka 2023. jer je u tom podnesku ponovio navode koje je prethodno isticao tijekom postupka. Za podneske od 1. veljače 2022. i 19. srpnja 2022. sud je tužitelju odmjerio troškove sukladno Tbr. 8. t. 3. Tarife jer mu je prethodno, kroz trošak parničnog postupka do otvaranja stečaja i kroz trošak parničnog postupka u odnosu na koji se namiruje kao vjerovnik stečajne mase odmjerena naknada za četiri obrazložena podneska i za sastav odgovora na protutužbu (Tbr. 8. t. 1. Tarife). Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki IV. izreke presude.

U Rijeci 27. studenoga 2024.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpavka presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3086f-c1f2f**

Kontrolni broj: **097dc-5598a-79740**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.